

siden 1919, og som altsaa kun er mødeberettigede for Underret, at den Omstændighed, at de ikke kan paatage sig Udførelsen af Retssager af større Betydning, der skal føres for Landsret som første Instans, stiller dem særdeles ugunstigt i deres Virksomhed i det hele. Raadet maa anerkende Berettigelsen af de fremførte Beklagelser og maa derfor mene, at det ikke er forsvarligt at opretholde Stillingen som Sagfører ved Underret paa anden Maade end som foran foreslaaet, altsaa saaledes at Virksomheden som Underretssagfører efter tre Aars Forløb giver Ret til Møde for Landsret.

II. I Forslagets § 138 b er optaget en Bestemmelse om, at Justitsministeren kan fratage den Sagfører, som 3 Gange i Løbet af 3 Aar er idømt Rettergangsbøde, Retten til at møde for Domstolene i en Periode af 5 Aar og, i Gentagelsestilfælde, for bestandig. Sagførerraadet tillader sig herom at henvise til sin Skrivelse af 20. Marts 1931, hvor det udtales, at efter de Erfaringer, som man har gennem mange Aar, er Bestemmelsen ganske upaakrævet og overflødig, ligesom den ogsaa af principielle Grunde maa anses for forkastelig, blandt andet fordi den vilde krænke et af de mest elementære Retsplejehensyn, som kræver, at Sagføreren staar frit og uafhængig overfor Domstolene i sin Virksomhed for at hævde de Interesser, hvis Varetagelse i den enkelte Sag er ham betroet. Raadet kan nu yderligere henvise til, at der paa et almindeligt Sagførermøde er vedtaget følgende Resolution:

„Det almindelige Sagførermøde den 31. Maj 1931 udtaler enstemmigt sin Tilslutning til Sagførerraadets Skrivelse af 20. Marts 1931 til Folketingets Retsplejeudvalg og fremhæver, at Bestemmelsen strider imod Befolkningens Tarv, fordi den vil svække Sagførernes Uafhængighed af Domstolene.“

Sagførerraadet henstiller derfor indtrængende til Lovgivningsmagten, at man opgiver Forslaget om denne Bestemmelse.

III. Tilføjelsen til § 137 om Adgangen til at suspendere en Sagfører, som under en Straffesag er sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling. — Raadet har gentagne Gange, senest i sin Skrivelse af 8. Januar 1931, indtrængende anmodet om, at denne Beføjelse til at suspendere en Sagfører henlægges til Sagførerraadet og ikke til Undersøgelssdommeren. Det er ikke Raadet muligt at se, hvad der kunde motivere at optage Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, efter at de Betragtninger, som Raadet har fremført, var blevet lagt til Grund for Lovforslaget, som det fremsattes i Folketinget den 13. Oktober 1927, og som det derefter blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting. Det er ikke muligt at se bort fra, at selv om Betingelserne for Suspension af en Tjenestemand og for Suspension af en Sagfører i øvrigt var lige, er der i Henseende til Virkningen den afgørende Forskel, at hvor Sigtelsen viser sig ugrundet, har Administrationen i sin Magt fuldstændigt at rehabiliterer Tjenestemanden, ogsaa økonomisk, idet han genindsættes i sin tidligere Stilling og faar sin tilbageholdte Lønning efterbetalt. Det er derimod ikke muligt at give en Sagfører hans mistede Forretning tilbage, og Anvendelse af Suspension kræver derfor den yderste Varsomhed, ligesom det maa være en Forudsætning for Anvendelse af Suspension efter (den nye) § 137, at den ikke sker paa Grundlag af en løs Sigtelse, men at der kræves godtgjort et saadant Forhold fra Sagførerens Side, at det i og for sig kunde medføre Suspension efter Reglerne i § 144, jfr. § 143. Dette maa efter Raadets Opfattelse være en ufravigelig Betingelse, uanset om Suspensionsbeføjelsen udøves af Sagførerraadet eller af Undersøgelssdommeren, og der ligger heri en yderligere Grund til ikke at henlægge Beføjelsens Udøvelse til Dommeren, som ikke kan have den særlige Sagkundskab, som kun Sagførerraadet besidder. Det er formentlig tilsvarende Betragtninger, som har ført til, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om en Tjenestemands Suspension ikke er lagt i Undersøgelssdommerens Hænder, Suspensionen foretages af Tjenestemandens foresatte, fordi den er et Indgreb, som intet har at gøre med Behandlingen af den løbende Sag, og hvis Anvendelse kræver Iagttagelse af Hensyn, som ingen Tilknytning har til de Hensyn, som er bestemmende for en Straffesags Behandling. Der er for Raadet ingen Tvivl om, at Bestemmelsen hellere maa udgaa end forblive saaledes, som den sidst er vedtaget.

I denne Forbindelse tillader Raadet sig at henlede Opmærksomheden paa, at der fra enkelte Sider er rejst Tvivl om, hvorvidt Bestemmelserne om Erstatning